

Pledoarie pentru poezie

Literatura trebuie înțeleasă ca o aventură a spiritului, pe de o parte ea prilejuind un act de cunoaștere, de receptare a existenței, trecute prin filtrul sufletului omului, iar pe de altă parte, fiind un act de creație, de modelare a universului, după chipul și asemănarea creatorului.

Literatura presupune și înnobilarea sufletului omului.

Ca expresie a frumosului exterior, dar și cel din grădina sufletului omului, literatura prilejuiește subiectului cunoscător (în egală măsură și creator) purificarea și ridicarea lui în acea zonă a libertății necesare, unde subiectul cunoscător și obiectul cunoașterii fuzionează. E vorba de o trăire plenară, prin iubirea de frumos.

Pe tărâmul literaturii, poezia este cea care îi menține omului (creator, dar și consumator de frumos) sufletul veșnic tânăr. **Poezia este izvorul tinereții fără bătrânețe – izvor de adăpat aripile unui suflet aflat în neostoit zbor spre astral. De aceea, consider că numai poezia este ambrozia divină!**

Anton ONIGY

Const. MIU

CALEAȘCA DE VISE

La caleașca ta de vise
Trag doar armăsari de fum
Și-n privirile aprinse
Ard plăceri până la scrum...

Într-o lume de poveste,
Tu petreci noapte de noapte;
Urci mereu spre alte creste,
Lăsând sufletul în șoapte!

Și fuior de gânduri sure
Mă cuprind în lipsa ta...
De ce sunt atât de dure,
De ce e povestea-așa?

COGITO :

„Pentru a realiza lucruri mari trebuie să și visăm, nu numai să facem.”

Anatole FRANCE

călcâiul inimii

MOTO:

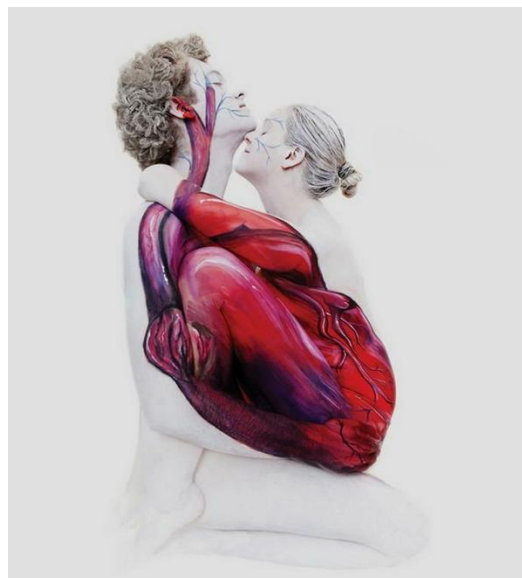
„Orice inimă are un călcâi al lui Ahile!”

Anton ONIGY

„Și tu mi-ai acaparat sufletul. Și mi-e așa de bine...” Mi-ai scris asta de când te-ai așezat lângă al inimii crater și ai primit lava lui mereu dogoritoare...

Numai vulcanii din lumea ta se sting, al inimii mele – nu!

Pentru că miezul lui e sufletul tău. De-aia ți-e așa de bine...

Prof. Dr. Const. MIU

POETICA PSALMILOR BLAGIENI

Psalmul este o specie lirică, prin care poetul înalță un imn religios divinității, exprimându-și sentimentele de smerenie și de laudă față de măreția și atotputernicia lui Dumnezeu. Cuvântul psalm provine din grecescul **psalmos**, care înseamnă **compunere poetică biblică**, având caracter de **rugăciune, odă, elegie sacră**. Dintre scrierile biblice vechitamentare, **Psaltirea** este cea mai populară, în sensul că a rămas o carte a sufletului credincioșilor. Iisus Hristos a vorbit despre ea ca despre o scriere reprezentativă, atunci când adresându-se Apostolilor Săi, după Înviere, le-a adus aminte că se cuvinea să se împlinescă toate cele scrise despre El în **Legea lui Moise**, în **Profeți** și în **Psalmi** (cf. **Luca 24: 44**) Prin urmare, **Psalmi** reprezintă cea de a treia grupă de cărți din **Biblia** ebraică.

În varianta originală, **Psaltirea lui David** reprezenta o suită de paragrafe redactate în proză poetică, adică într-o proză ce are câteva trăsături stilistice: **repetiții anaforice și epiforice, ritm de diferite facturi, revenirea unor cuvinte-cheie, interogații și exclamații retorice**. Versificând psalmii, Dosoftei aduce poemul sacru la o formă inedită. În varianta lui Dosoftei, se află imbricate (suprapuse parțial) trei categorii diferite de texte: traduceri în versuri ale psalmilor; comentarii și glose ale lui Dosoftei pe marginea acestora; de asemenea, există și versuri originale semnalate ca atare de autorul însuși. Stilul personal unește cele trei tipuri de texte într-un tot unitar stilistic; doar o examinare erudită și atentă la nuanțele fiecărei strofe mai poate identifica astăzi cele trei straturi care compun poezia lui Dosoftei.

La toți creatorii de psalmi, putem detecta **starea ontologică a dialogului cu Dumnezeu**. Aspectul acesta transpare și din psalmii lui Blaga. Bunăoară, în psalmul **lubind – ne-ncredințăm că suntem**, prima strofă este centrată pe ideea ființării în Dumnezeu: „lubind – ne-ncredințăm că suntem. Când iubim/ Oricât de-adâncă noapte-ar fi, / Suntem în zi, / Suntem în Tine, Elohim.”*) Între Dumnezeu și om, există ceva comun, care face posibilă apropierea de Dumnezeu. Omul este chip al lui Dumnezeu. Ca atare, el e o **ființă spirituală, orientată în chip ontologic spre Dumnezeu**.

Tendința spre comuniune, care este iubirea, nu vizează numai persoanele omenești, ci ultima ei țintă este Dumnezeu. Iubirea este starea firească de a fi în Dumnezeu. Iată ce spune Pr. Arsenie Boca referitor la ființarea prin iubire, în Dumnezeu: „E bine să fii cu Dumnezeu că ai pace multă, multă de tot. Și când ești cu Dumnezeu nu-ți mai trebuie nimic.” Prima strofă comunică în chip metaforic vorbele Sf. Ap. Pavel către corinteni: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (**1Cor 3:16**).

A doua strofă a psalmului blagian are în prim plan căutarea dublată de motivul călătoriei: „Sub lumile de aur ale serii/ Tu vezi-ne, cutreierând livezile./ Umblăm prin marea săptămână/ Gând cu gând și mână-n mână.” Ideea de căutarea a sacralului o regăsim și la Arghezi, în psalmul **Te drămuiesc în zgomot și-n tăcere**: „Te drămuiesc în zgomot și-n tăcere/ Și te pândesc în timp, ca pe vânat,/ Să vad: ești șoimul meu cel căutat?! Să teucid? Sau să-ngenunchi a cere.” **Tema psalmului o constituie pendularea poetului între a crede necondiționat în Dumnezeu și a-i tăgădui existența**, atitudine ce vine din nevoia de certitudine a poetului, care caută dovezi palpabile, contactul direct cu El. Strofa întâi exprimă îndoiala poetului privind existența lui Dumnezeu, pe care îl căuta și îl pândise demult. Comparația din versul „Și te pândesc în timp, ca pe vânat”, ilustrează dorința arzătoare a poetului de a avea o dovadă concretă, reală a existenței lui Dumnezeu. De altfel, motivul cinegetic a semnificat dintotdeauna dorința descoperirii, inițierea ca stare spirituală. Nevoia de certitudine a eului liric este reliefată în continuare prin întrebări filosofice, ceea ce înseamnă predispoziția spre meditația profundă la atotputernicia divinității, măreție sugerată de metafora șoimul: „Să vad: ești șoimul meu cel căutat?”. Incertitudinea eului liric exprimă o cutezanță impresionantă, deoarece el folosește o interogație retorică de sorginte filosofică – „Să teucid? Sau să-ngenunchi a cere.” -, în sensul că, în sufletul său ar putea muri credința sau, dimpotrivă, ar putea deveni smerit, cerând îndurare, în genunchi. La Blaga, dumnezeire nu e pusă la îndoială. Aici, călătoria este una spre ființarea spirituală.

Ultima strofă a psalmului **lubind – ne-ncredințăm că suntem** include un paradox: „Și cum am vrea să Te slăvim/ Pentru iubirea ce ne-o-ngădui, Elohim!/ Dar numai rană a tăcerii/ E cuvântul ce-l rostim.” Ideea psalmistului este aceea că enoriașul trebuie să aibă predispoziție spre tăcere: „Dumnezeu este onorat prin tăcere”, spune Sfântul Toma. De reținut că **tăcerea** nu este încă rugăciune, ea **este pregătire pentru rugăciune**. Când în noi există acest climat de tăcere, atunci se cuvinea să coborâm cu mintea în adâncul nostru: acolo are loc întâlnirea noastră cu Dumnezeu sau cum spune teologul Paul Evdokimov – **inhabitarea sacralului în profan**.

Psalmul **O durere totdeauna...**, prin conținutul său este mai aproape de ideatica psalmilor arghezieni. Aici, singurătatea divinului este, în fond, singurătatea omului contemporan, care nu se mai află în dialog cu sacralul, prin rugăciune: „O durere

totdeauna mi-a fost singurătatea ta ascunsă/ Dumnezeule, dar ce era să fac?” Psalmistul recunoaște că în copilărie se afla într-o relație specială cu Dumnezeu: „Când eram copil mă jucam cu tine/ și-n închipuire te desfăceam cum defaci o jucărie.” Sălbăticia pe care o recunoaște în continuare poetul este datorată unei alte etape, în raportul său cu divinul: „Apoi sălbăticia mi-a crescut,/ cântările mi-au pierit,/ și fără sa-mi fi fost vreodată aproape/ te-am pierdut pentru totdeauna”. Pierderea sacrului, a relației cu acesta înesamnă intrarea în singurătate.

La Argezi, singurătatea psalmistului capătă imaginea hidoasă a unui copac infertil: „Tare sunt singur, Doamne, și piezis!/ Copac pribeag uitat în câmpie,/ Cu fruct amar și cu frunziș/ Țepos și aspru-n îndârjire vie.” Cele trei atribute de care beneficiază un astfel de copac uitat în câmpie (fruct amar și cu frunziș și țepos) sunt „rodul” lipsei conlucrării profanului cu sacrul. Așa se explică îndârjirea vie pe care o manifestă psalmistul aflat în ipostaza vegetalului.

Pentru psalmistul blagian, absența verbalizării din partea sacrului este echivalentă cu moartea cuvântului: „În cer te-ai închis ca-ntr-un cosciug./ O, de n-ai fi mai înrudit cu moartea/ decât cu viața,/ mi-ai vorbi. De-acolo unde ești,/ din pământ ori din poveste mi-ai vorbi.” Regretul față de refuzul de care are parte este evidențiat prin repetarea verbului a vorbi la condițional.

În finalul poeziei, se conturează două atitudini: mai întâi, întrebarea construită retoric denotă disperarea tragică a celui care conștientizează obturarea comunicării profanului cu sacrul: „Iată e noapte fără ferestre-nafară./ Dumnezeule, de-acum ce mă fac?”; apoi, soluția găsită față de această situație aproape fără ieșire: lepădarea de omul trupesc, spre a deveni unul duhovnicesc: „În mijlocul tău mă dezbrac. Mă dezbrac de trup/ ca de-o haină pe care-o lași în drum.” (s. n.).

Psalmul 151 este unul al prezenței prin absență. Prima parte este centrată pe ideea căutării lui Dumnezeu, invocându-se posibilitatea îndepărtării de sacru, pe ideea jocului trecut definitiv pentru vremea când Dumnezeu era protectorul semințiilor poporului ales și trecut ca divorțului dintre sacru și profan: „Ai fost cândva, prin primăveri, prin ierni, prin toamne./ Ai semințiilor și-al regelui David erai./ Ai fost cândva, dar unde ești acum?/ Te-ntreb, căci s-ar putea să fii trecutul, Doamne.”

Ideea aceasta a prezenței lui Dumnezeu pe vremea trecutului de aur al primilor aleși ai Domnului și absența Tatălui Ceresc după întocmirea Sf. Scripturi o regăsim și în psalmul lui Argezi – **Nu-ți cer un lucru prea cu neputință**: „Când magii au purces după o stea,/ Tu le vorbeai – și se putea./ Când fu să plece și Iosif,/ Scris l-ai găsit în catastif/ Și i-ai trimis un înger de povață –/ Și îngerul stătu cu el de față.” Însă, după această epocă, absența timpului sacru duce la degradarea și expierea timpului profan: „De când s-a întocmit Sfânta Scriptură/ Tu n-ai mai pus picioru-n bătătură/ Și anii mor și veacurile pier/ Aci sub tine, dedesubt, sub cer.”

În psalmul lui Blaga, pe care îl discutăm acum, absența divinului e marcată prin intermediul unei interogații retorice, aceasta augmentând dramatismul

psalmistului: „Unde-ai căzut din lume rupt (...)/ tu care-ai fost cândva și-al meu, prin toate?” Finalul acestei creații se bazează pe un paradox – prezența prin absență a sacrului: „În golul ce-l lăsași căzând, ceva mă doare,/ (...) Nu te mai văd, dar te mai simt în noapte./ Te simt duminica și toată săptămâna/ cum ciungul simte o durere-n mâna/ pe care n-o mai are.”

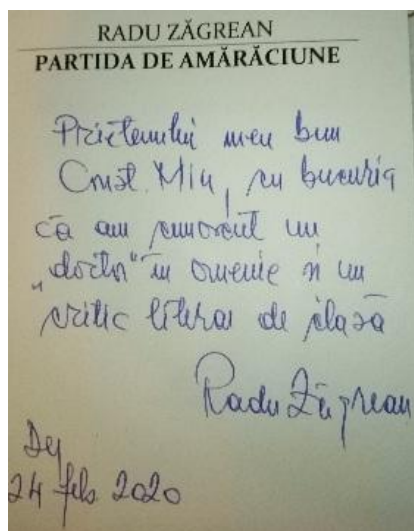
Ideatica Psalmului dragostei amintește de cea a poeziei **Veșnicul** (volumul **Poemele lumii**, 1919), care abordează accepția unui Dumnezeu – Ascunsul veșnic: „Un vâl de nepătruns ascunde veșnicul în beznă./ Nu-l vede nimeni, nimeni”. Psalmistul conștientizează încă de la început condiția profanului, care aspiră la depășirea acesteia: „E încă în mine greu pietrelor dintre cari/ m-am ridicat când zi s-a făcut.”

Invocația care urmează vizează nepătrunsul ascuns, care numai cu dragoste ființează dincolo de contingent: „Dragoste, împrumută-mi tu ușurința/ cu care norii albi umblă-n azur peste abisuri/ și grația fără ființă a verdului, frunzelor.” După o atare dragoste tânjește eroul liric, una ce are putere de transfigurare.

Însă, înțelegerea neputinței de a se elibera, prin desprindere de lut, de greu pământului este una dramatică. Aspectul acesta este evidențiat prin reluarea sau repetarea lui încă și mai, cuvinte ce relevă faptul că eul poetic încă mai aude ecouri ale condiției umane: „Sunt încă în mine greu pământului și deznădejdea/ lutoasă. În mine tânguitoarele nopți./ Neguri mai stăruie-n gând/ și tălpile fără de voie mai prind rădăcini/ pe drumuri neprietenoase.” (s. n.). Ecourile condiției umane, ce răzbat în sine transparent dintr-o imagine acustică: „Din trecut câteodată mai vine un vânt.”

Finalul acestei creații capătă turnura unei rugi adresate DRAGOSTEI: „În ceasurile desprimăvărării, dragoste,/ în ceasurile-acestea, ce singură tu le numeri,/ căci numai tu nu ai amintirea/ marilor întunecimi,/ fă să uit cumplita povară/ a văzduhului negru ce-l port pe umeri/ și dă-mi tăria de a suporta/ bucuria eliberării.” Amintirea marilor întunecimi, la care face referire psalmistul aparține zonei nepătrunsului ascuns, tărâm imaginat ca fiind unul al văzduhului negru, amintirea aceasta fiind resimțită – așa cum declară eul rugător – ca o cumplită povară. Singura care poate atenua apăsarea provocată de cumplita povară purtată pe umeri este tăria de a suporta bucuria eliberării de condiția umană. Este și aceasta o luptă, întru devenirea în ființă – una a DRAGOSTEI LUCRĂTOARE și TRANSFORMATOARE.

*) Versurile reproduse sunt din volumul Lucian Blaga, **Opere** (vol. II), Editura Minerva, București, 1984, ediție critică îngrijită de George Gană.

Volumul **Partida de amărăciune** (apărut la Editura Charmides, din Bistrița), semnat de poetul Radu ZĂGREAN, se încheie cu o poezie dedicată omului de cultură **Radu Săplăcan**, pe care am avut onoarea a-l cunoaște la jumătatea anilor optzeci, la Brașov, la colocviile organizate de către redacția revistei **Astra**. Negațiile din primele versuri relevă procedeul **prezenței prin absență**, spre a contura astfel sfiata și admirația autorului față de bunul său prieten: „Nu-l pot suna. Nu-l pot chema la o bere pe terasă./ Nu-i pot nici scrie. / Nu-i pot citi nimic.” Însă, cei doi condeieri pot tăifăsuși în voie prin visele ce le-au legat prietenia literară: „Vorbim doar când mai visăm dimineți înmiresmate cu vin de Lechința.” (s. n.).

Radu SĂPLĂCAN

Rezervația artificială

salcâmul căzut dintr-un basoreliev accentuează
o cicatrice, aproape gură –
agravarea chipului tău în paharul gol, inocent,
asemeni unei locomotive pe un patinoar...
Constat invazia urletului cu un plastron alb și tresar;
atent, cineva îmi șoptește: „miere pe limbă,
miere pe limbă...”
porcul și elefantul – schița absurdă a aureolei mele –
fixează puterea de înțelegere...
Destul! – văd doar pielea întinsă a doi-trei
filosofi mistici –
și totuși vino, vino iubită să valsăm direct în pijamaua
unei înșorite spaime –
în poem, amorul maxilarului cu pumnul pare semn
de sănătate mintală,
deci: ne rămâne doar imaginea unui copil cu
cicatrice,
văslind din capul oaselor, dând ocol camerei
și așezându-se foarte încet
într-un raft luminos.

Radu ZĂGREAN

Agonizând

Pe străduț-aceea pașii nu mai vin,
Lampionul nopții s-a închis în sine,
La o poartă mare scrisă cu mălin
Stă nedumerirea fără să suspine.
E o clipă mare, plopii sînt cu soț,
La ferestre încă văd însingurarea,
Norii pot să cadă, pietrele-s cu moț
Și pe poarta mare a intrat uitarea.
Pe străduț-aceea pașii nu mai trec,
S-a uscat mușcată într-un colț de pâine,
În vecini vecinii parcă mai petrec
Și la poarta mare a lătrat un câine.
Ani și zile multe și plecări la mare,
Casa e pustie cu mălin cu tot,
Ce viață, Doamne, câtă disperare!
Cum să stau la poartă dacă nu mai pot?

Far...

Te-am cunoscut pe-o insula si marea
 Purta din larg sirenele la sfat,
 Pe buze ce sărut! Si înserarea
 Cu pescăruși în noi s-a ridicat.

În părul tău s-au despletit cântări,
 În mâna ta nisip de mângâiere,
 Si farul ce venea din depărtări
 Cu umbra sa pe scâncete de miere...

Epava unui vis abandonat
 În algele cu pletele curate
 Si marea cu mirosul minunat
 Si scoicile deschise de păcate...

La capătul iubirii daca-am fi,
 Pe insula in formă de tăcere
 Parca cu alte inimi ne-am iubi
 Si farul n-ar avea nici o putere.

Verset

Nici miezul nopții parcă nu mai vine,
 Nici miezul pâinii încă n-a venit,
 E doar o iarnă ce abia se ține
 Și timpul ca-ntr-o boală s-a oprit.

Strigări de umbre se aud afară,
 Din clai ies duhuri spuse de nevoi,
 Semnalele s-au strâns pe lângă gară,
 Un impegat dă verdele la ploi.

Prea multe cruci uitate-n cimitire.
 Prea multe ziduri fără-acoperiș,
 Nici oameni nu-s și nici o amintire
 Și noaptea se întâmplă pe furiș.

În plopi atârnă cete de zavoare,
 Ce drum sa fie repede spre vis?
 Când lumea toată nu-i în calendare
 Și moartea are sufletul închis.

Mai un suspin, mai viile deșarte,
 Mai liniștea din satul fără popi,
 Cuvântul se închue într-o carte
 Și frunzele se scutură de plopi.

Să punem malul zilei pentru mare
 Si marea să o punem ramasag
 Pe ochii dintr-un colț de depărtare ,
 Pe usa cu zavoarele în prag.

Singuri sîntem, sortiți sîntem pieirii,
 Semnalele s-au strâns de lângă ploi,
 Un impegat dă verdele iubirii
 Și cerul se răstoarnă peste noi.

Singuri sîntem și fără aparare
 Nu mai avem nici ultimul cuvânt,
 Un impegat dă semnul de plecare
 Și trenul se întoarce în mormânt.

Domnule de paie

Domnule de paie, fără vlagă iară,
 Lași în urmă miristi de viață grea,
 Te înșeală noaptea, ai plecat din vară
 Și în pleava toată e doar mâna ta.

Domnule de paie paralel cu tine
 N-ai decât o palmă de primit mereu,
 Tu ne-înveți cinstirea omului de bine,
 Crezi că ești aievea ca un dumnezeu.

Domnule de paie, doar de paie, iată,
 Frica ta de oameni iar s-a răscolit,
 Așternut la capre să ajungi de-ndată,
 Paralel cu tine cum ai și sosit.

Fir...

Sînt atâtea lucruri care dor,
 Sînt atâtea lacrimi de tăcere,
 Poate ca ne este mai usor
 Să ne spunem iar la revedere...

Sa ne spunem pasul ca si cum
 Am turna izvoarele-n uitare
 Ca să bata clopote de fum
 Peste despărțirea ce ne doare...

Sînt atâtea lucruri pe pământ,
 Sînt atâtea căi înspre visare,
 Poate ca vom face legămînt
 Sa se mute plânsul în iertare.

maratonul de poezie

Publicăm un grupaj de poezii ale membrilor
cenaclului TRILL din Dej, coordonat de poetul
Radu Zăgorean

Cornelia HANET

Accident cu o victimă

Îndrăgostit, cu genunchii îndoiiți
Îngerul meu înjunghiat a murit.
Pe două cuvinte le-am făcut scară către cer.
Le-am legat de rădăcini groase, să reziste
furtunilor
Și le-am udat cu spațiile dintre respirații.

Din pricina iubirii sunt lipsită de tact.
Definiția unui zid nu mă lasă niciodată rece,
Pe două cuvinte le-am făcut scară către cer
Le-am legat de inimile cailor liberi
Răutatea să rămână departe în urma lor .

Pe două cuvinte am zidit altare de lacrimi
Atinse de aripile îngerilor triști
Luna a răsărit de cealaltă parte a patului
Și între pereții trupului gol
A rămas prizonier, cu genunchii la piept .

Graffiti de Aprilie

Peste ochii albaștrii ai izvoarelor
Pădurile au devenit transparente.
Le simt prin vene cum urcă spre muguri
Făcând din țărână trupuri vii.
În cer s-au spart în țândări curcubeie
Și fluturii toți s-au îmbrăcat în aur
Înnebunind bondarii .

Respir toxine prin toți porii
Alunecând, plămânii-mi înfloresc pe chip
Prin împletiri de vise , se strecoară
Furnici, purtând în coșuri miere furată
grăbite să ajungă în rădăcini.
Și doar o lebedă dansează
Îndulcind amurgul ...

Poem pentru mama

Mama frumoasă suflet de poveste
Mama cu inima sculptată-n stea ,
Pe zâmbet l-ai schimbat în praf de zâne
Și l-ai suflat cu drag pe rana mea.

Nu am găsit în lumea asta mare
Un glas mai blând și înțelept
Ca sfatul tău curat , în lacrimi
Ce mă împinge-n drumul drept .

Mi-ai arătat cum să privesc prin lumină
Să văd bucuria de dincolo de nori
De mică m-ai hrănit cu apa rugăciunii
Că fără rădăcină nu cresc flori .

Mamă frumoasă suflet de poveste
Eu nu-ți mai spun o taină bănuiesc.
Îți mulțumesc că ești cu mine-alături
Și fără îndoială te iubesc !

Adriana SZILAGYI

Cred...

Cred că m-am născut
Într-o noapte
Cu lună plină
De grație
Și cuvinte nerostite
Care cad adesea
În suflet
Rătăcindu-se...
Le adun într-un
Mănunchi tainic
Și într-o liniște
Ancestrală
Le risipesc apoi
În lumi paralele...

Tu ești plină de lumină

Tu ești plină
De lumină
Și-nserarea chiar
Te place
Iar a nopții
Liniște
s-ar părea
că nu-ți dă pace.
Când ești toată
O lumină
Și-ale tale gânduri
Zboară
Lasă-ți sufletul
Să fie
Pur, așa ca o fecioară.

Cuvinte

Cuvinte spălate
De ploi
Cuvinte ascunse
În noi
Cuvinte din
Arbori și frunze
Desprinse din
Jocuri
De muze
Cuvinte din timpul
Sfârșit
Din ceruri căzute
...din infinit.
Cuvinte din versuri
Impersonale
Ce mor sugrumate
În osanale.
Cuvinte pornite
Aiurea
Din roiuri de
Fluturi
Cutreierând pădurea.
Din ruguri nestinse
Cuvinte
Și mări necuprinse,
Din toată uitarea
Și toată mirarea
Cuvinte-tristețe
Ori îndrăznețe
Mă-mbracă-n tăcere
mi-aduc mângâiere.
Mor rând pe rând
Se nasc apoi iară
Pe brazde de ploi
Se-ascund mai apoi
Răsfirate prin noi...

Elena CIURA

Mofturici de pe aici și iubit de mulți bunici

Mama pregătește bine
Mâncăriușa pentru tine,
Dar ce faci tu cu supîța?
Iată, îmbăiezi bărbița!

Ba, mai tragi de pe măsuță
Șervețelul și-o căniță;
Pe sub scaun –durere mare,
Stau piscici în așteptare!

-Felul doi e pentru noi,
Mieunau cei doi pisoii!
În burticul tău cel mic
Nu ajunge mai nimic!

-Dragoș dulce,dulce tare ,
Să fii sănătos și mare,
Stai cuminte la păpic,
Să crești, să ajungi voinic!

Iar astăzi, de ziua ta
Și bunicul, bunica
Mama, tata, toți cei dragi
Te sărută pe obraji

Și se roagă pentru tine
Să-ți fie în viață bine,
Să trăiești în veselie
Cu mintea-ți –bijuterie!

Vrăbiuța

Mă privește, se păzește-

Are cioculețul plin

Eu îi stau puțin în cale-

Doar aș vrea să o alin!

Și-a făcut un cuibușor

Sub ghiveciul cu mușcate-

Cred că floarea o-ngrijește-

Ciugulește pe furate

Ciripește ziua-ntreagă,

Că mă-ntreb, ce-o vrea să spună?

Poate vrea o vorbă bună,

Sau o bobîță mai brună?

Stă să cadă peste cuib

Un căpșor cam ciufulit,

Fără teamă, mica mamă

Spre puiuț s-a repezit.

L-a salvat și l-a hrănit,

Cuibușoru-i primenit ,

Mama-i cântă ca să-l culce

Și-i urează: un somn dulce!

Nu mai avem codru verde...

Câte-o rază dinspre zare
Sub frunziș de fag înalt
În căsuța cu geamlâc
Cu pridvorul nu prea lat,

Arde foc de brad în sobă-
Jarul parcă povestește
Ce-a fost ieri și asăzi nu e
Visul nu se potrivește...

Au îmbătrânit copiii
Așteptând binele-n van
Mai fac planuri doar nepoții
Duși de val și de alean...

Curți străvechi și case goale
Vii culcate la pământ,
Colo –ciutura fântânii
În balans ,ca pânza-n vânt,

C-au lăsat satul și dealul
Marea, râuri și cei munți,
Unde alt'dată stejarii
Întindeau spre soare punți

Să găsească ce-? Și unde?
Schimbi religii, schimbi cultură
Și la tine urlă lucrul
Părăsit în băătătură!

Pentru bani și ursul joacă-
Zice-o vorbă pe la noi
Dar, se pare, pentru unii
E religie de țoi!

Câtă jale și cât dor
Duc copii și bunicuțe,
De pripas în case noi
Cu jacuzzi-tot sluguțe!

Despre mame, despre tați:
Știm că aveau gânduri bune,
Dar să-ți lași copii și frați-
Prea multă amărăciune!

Prea grăbiți uitați ceva:
„a avea”-i acumulare,
Om,,a fi,, e sensul care
Îți dă dreptul la visare!

creații ale membrilor cenaclului

Tudor ARGHEZI - Medgidia

Raluca ARNĂUTU**Timpul**

În alb și negru sufletu-mi pictează
Când totu-i gol și-atât de rece,
Când nici un vers nu mai rimează
Cu timpul care iute trece.
Ceasul ruginit de vreme
Se zbate-ncrezător,
Adesea parcă geme;
Dar totu-i trecător.

Roșul macilor

Cu roșul macilor mă învelesc
În negru-ntunecat al nopții,
Când stelele încă privesc
Jocul nefiresc al sorții.
Și iarăși mă dezmiardă
Firele subțiri de iarbă
Când mă întind pe patul verde,
Când nimeni nu mă vede.

Noaptea

Stelele, eterne salbe,
R nasc în negrul nopții albe;
Norii, perne lugubre,
Ne învelesc cu umbre.

Se-nalță iarăși luna fadă
Ca o străpungere de spadă
Și-nfige-a ei lumină rece
În gându-ntunecat ce-mi trece.

Rapsodie

Bolta cerească se-oglindește-n mare,
Raze de soare blând ne înfloresc obraji,
În nisipul fin ne afundăm pașii
În ritmul valurilor-sărbătoare.

E-o veche melodie a mării albastre
Care-mi inundă sufletul cu bucurie
Căci ea, în inimile noastre,
Va fi eternă rapsodie.

Așteptare

Văd porumbei cu aripile-ntinse
Ce-și anunță zborul grațios,
Văd crestele munților ninse
Și simt un aer răcoros.
Tăcerea unei adieri târzii
Mă umple de tristețe,
Și-atunci te-aștept să vii.
Copacii se usucă-ncet
Precum aceleași gânduri ale mele
Iar eu rămân și-aștept
Să treacă nopți albe și grele.

foto: Cosmin ȘTEFĂNESCU

Mihaela BOTEZATU

Apus de poveste

Când soarele se-ngână ușor cu luna
Și cerul se deschide-n calea lor,
E timpul să îți pui cununa –
Roua trecuta-n zborul zilelor.

Când vremea înserării plăcut bate
În orologiul inimii plâpânde,
Realizezi că lumea-i o minune-aparte,
Că bucuria n-o mai poți ascunde.

Căci noapte e cel mai bun sfetnic;
Imensitatea ei agale te dechide
Nu uita noaptea, nu fi îndărătnic
Ci gândul ți-l deschide și ochii ți-i închide!

Pedeapsa cea mai mare

Voi știți pedeapsa cea mai mare
Din suflet ce nu poți s-o stingi?
Voi știți ce doare cel mai tare?
Să nu ai lacrimi să mai plângi...

E trist tu sa vrei sa fărâmi,
O lacrimă în colț de suflet,
Dar să nu ai cum să dărâmi
Chinul ce-ți stă greoi pe creștet.

E greu cu vorbe sa te minți
Să crezi poate că va fi bine;
E greu sa nu mai simți fierbinți
Lacrimi ce-ți alungau suspine.

E greu să vrei să plângi, urlând,
Să scapi de tot ce te apasă,
Sa nu simți lacrima curgând,
Să ai ochi seci și-n inim-o angosa.

Astăzi când plouă

Astăzi când plouă,
Îmi văd rănilile mai curate;
Azi va zic vouă
Că mi-e sufletul plin cu de toate.

Picaturile astea
Mă vindeca sau mă deschid
Și ma sting ca o stea
Când norii-noptarii se-nchid...

Stropii tot grei
Îmi fac parul sa fie mai greu
Iar pe umerii mei,
Zac dureri nerostite mereu.

Astăzi când plouă,
Parcă toate par mai ușoare
Și c-o inima noua,
Caut noi adevăruri sub soare.

Dacă de mâine

Dacă de mâine, eu, nu voi mai vedea,
Ochii iubiți și lacrima-nserării,
Cu siguranță-n suflet voi păstra
Dulceața lor; nu le voi da uitării.

Dacă de mâine nu voi mai putea vorbi,
Să zic ce simt, să râd sau sa mă mir,
Puterea sufletului meu nu va știrbi
Și fericirea o va cuvânta mai abitir.

Dacă de mâine poate nu voi mai auzi,
Al păsărilor tril sau vorbe de iubire,
Cu siguranță-n inima se vor trezi
Și cântece și vorbe în calda amintire.

Dacă de mâine, cumva, eu nu voi mai simți
O mana pe pometi sau pe umerii grei,
Vei da de muncă tu ochilor frânți ai minții
Și-i vei face din nou să fie tinerei.

Căci da, al meu mâine este mereu în voi,
În oameni, zâmbete și fapte tot mai bune,
De mâine, așadar, dacă vom fi tot noi,
Nu va mai fi amar și stricăciune-n lume.

Ema BRATU**Adevăr**

Daca mi-ai supune sufletul,
La portile iadului,
Si-ar scutura teii onoarea
Si tot intunericul lumii,
In mii de ani lumina se va aseza.
Supune-mi sufletul pentru toti aceia care,
De mii de ani incoace, isi cauta menirea
Si da-le adevarul inapoi, in cinstea acelora,
Care din cartea vietii lor, vor predica iubirea.

Legea

Prin ochii mei lumea, isi rescrie Legea
Pentru toti cei care, prin sacru s-au aflat pe ei.
Lumina a dat Legea,
Ca inaintea tineretii noastre
Sa se inchine toti salcamii,
Si in focuri de bengal, sa se inalte inimi.

La genul feminin

La genul feminin se scrie epopeea vietii
Pentru ca nu de mult, sub geana ei
Femeia a ascuns pacatul lumii.
Si in toata simplitatea ei, de pe umeri,
A inaltat prin ea inceputul omenirii.
Ea nu e mult, dar pentru cine a invatat sa o vada,
E declaratia de iubire a lui Dumnezeu,
Fata de Adam si apoi fata de oameni.

Cosmin ȘTEFĂNESCU

Prizonieri în plasa gândirii altora

Suntem ființe logice, chiar dacă de cele mai multe ori ne ghidăm pașii într-o manieră illogică. Suntem raționali, iar viața ne este împănată de raționamente învățate, asimilate în sălile de curs ori, acasă, în sânul familiei. Cine poate să ne spună dacă aceste raționamente fabricate, studiate, inventate de alte persoane, în alte vremuri, locuri și în alte conjuncturi, le putem pune și noi în aplicare în terțe situații? Nimeni nu poate să ne spună cu certitudine aceste lucruri!... deoarece descoperirile, invențiile acestor oameni, au fost bătute în cuie, precum Mântuitorul nostru, Isus Cristos, pe Dealul Căpățâni.

Așadar, noi nu trebuie să mai gândim, deoarece au făcut alții acest lucru pentru noi. Nu trebuie să ne mai uităm în jurul nostru, pentru că, iarăși, alți oameni au făcut-o cu multă vreme înainte. Între timp noi rămânem blocați într-o buclă atemporală, în care nu ne găsim locul, pentru că am venit pe astă' lume mult prea târziu și nu ne rămâne altceva de făcut decât să vegetăm și să ne degradăm treptat în promiscuitate.

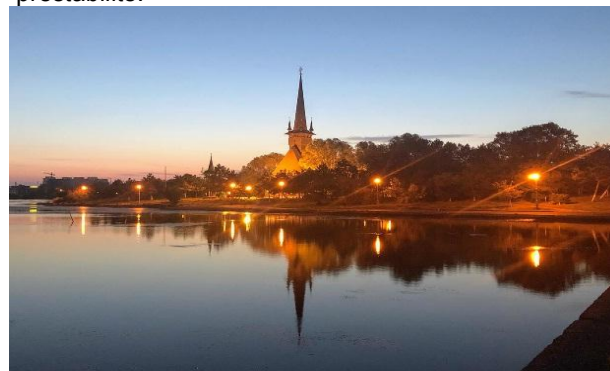
Cred că suntem un fel de copii după alte copii. Urmărim pașii unor oameni, care s-au stins demult, care au inventat tot ce era de inventat, au descoperit absolut tot ce era de descoperit și au creat studii profunde ale gândirii, pe care noi trebuie să le urmăm întocmai, chiar dacă, de multe ori, nu se aplică în diferite situații ori ne displac în complexitatea lor, pentru că avem o altfel de viziune. Cumva, nu știu cum, suntem prinși, într-o capcană, de către înaintașii noștri, acei care au văzut, inventat, inventariat, numit tot – sărmanii de noi... suntem efectiv blocați în mrejele trecutului, prinși în pânze de păianjen, țesute cu mult timp în urmă, hălăduind pe căi neștiute. Ne-am trezit la viață, și, am descoperit că suntem pierduți în încrengături, de idei de eoni enunțate, care se aplică ori nu..., biete muște

paralizate într-un carusel, care, se învâрте fără să se oprească până la sfârșitul timpului..., timp pe care și l-au imaginat alți oameni în vechime, iar noi îl

măsurăm pentru ei și pentru noi, în același fel, sperând ca și ei, că suntem nemuritori, pentru că ne-am agățat de o secvență de timp.

Un tumult de informații ne-a parvenit din trecut, iar în prezent aproape că nu mai este nimic de făcut căci, s-a inventat, spus ori gândit totul. Acum, mai apar răzleț, inovații, idei ori invenții ale înaintașilor noștri aruncate într-un alambic alchimic al prezentului și transformate în ceva nou, nemaivăzut.

Trăim într-o lume care, deliberat, bate pasul pe loc..., facem mașini, pe care le-au inventat alții, ne croim îmbrăcăminte după cum o făceau cei din trecut, calculăm totul, cu instrumente lăsate de înaintași, și ne clădim viitorul după niște tipare prestabilite.

Biserica Sf. MINA – Lacul Tăbăcărie, Constanța

Cu toate acestea, noi rămânem sclavii unui sistem inventat de alții pentru ei și pentru viitorime, care, de cele mai multe ori nu se poate pune în aplicare ori prezintă lacune care așteaptă să fie descoperite.

Acum călătorim, de la un cap la celălalt al lumii, datorită unor oameni, care au visat la acest lucru. Mulți dintre aceștia nu au apucat niciodată să-și vadă visul cu ochii niciodată.

Zburăm, precum păsările, pe tot mapamondul ori în spațiu, lucruri care sunt posibile doar datorită unor minți strălucite precum: inventatorul elicopterului – Leonardo Da Vinci, inventatorul motorului cu reacție – Henri Coandă, inventatorul rachetei în cinci trepte – Conrad Rudolf Haas, ori a scriitorului de literatură științifico-fantastică – Jules Verne. Ne-au rămas o multitudine de piese de puzzle din „Profețiile” ori „Centuriile” împărțite în o sută de catrene, scrise de vizionarul Nostradamus (Michel de Nostredame – faimos medic, cabalist și farmacist francez), care a reușit să vadă clar părți din viitor, iar acest lucru ni l-a împărtășit criptic și nouă. Acest vizionar a lăsat viitorimii o temă imperios necesară – decodarea noțiunilor oculte aflate în lucrările sale, pentru a ști ce ne mai rezervă viitorul. Ideal ar fi să ne trezim și să ieșim din plasa țesută de înaintași de-a lungul timpului și să mergem mai departe. Având în vedere că o bună parte din invențiile înaintașilor au fost făcute pentru a face rău și încă mai aduc durere, ar fi bine, dacă noi generația care încă vegetează, să dăm frâu imaginației și să inventăm o lume mai bună pentru generațiile următoare.

Julien CEKU

ODESA

În timp ce Armata a 3 română lupta între Nistru și Nipru și la nord de Marea Azov, Armata 4 română a început ofensiva la 8 august 1941. Până la 6 septembrie a reușit să ajungă în fața celei mai importante poziții de rezistență a armatei sovietice: Liman, Suhoi, Tatarka, Dalnik, Gnileakovo. Din cauza presiunii formidabile, bombardamentelor puternice și interceptării comunicațiilor realizate de armata română, armata roșie a executat în raionul Cebanka o amplă operațiune de desant și debarcare maritimă care a obligat Corpul 5 armată român să se retragă 10 kilometri spre Kubanska între limanurile Kujalnik și Adjalik, iar puțin mai târziu, la începutul lunii octombrie, a mai executat un contraatac pe direcția Dalnik-Freudental. Însă în fața Armatei a 4 care a reluat ofensiva cu și mai multă hotărâre, armata sovietică nu a avut sorți de izbândă. Cucerirea Odesei a durat două luni, succesul fiind obținut cu angajarea în luptă a șase corpuri de armată cu optsprezece divizii și alte unități și mari unități, totalizând 340223 de militari. Armata română a plătit greu această victorie pierzând 90020 de militari.

-Și când te gândești că mareșalul zicea că ne batem aici cu chelnerii și birjarii din Odesa, zise cu obidă Petre, dând pe gât ultima picătură de rachiu.

-Am numărat zilele. Nu credeam să scăpăm cu viață după șaișpe zile de atac continuu, fără a fi schimbați și doar o masă pe zi și aia proastă, se văita Blidaru.

-Bine că am scăpat! Am avut noroc și de astă dată. Batalionul 2 a fost distrus complet. Au murit o grămadă de oameni la Gnileakovo și Kubanska. La calea ferată spre Odesa erau morți peste tot, ca ciupercile pe câmp. O să aibă de treabă preotul, ăsta dacă o mai fi și el în viață, spuse Tudor, încercând să se așeze cumva mai confortabil în trenul pe care îl transformaseră în tren sanitar, din cauza răniților în număr foarte mare.

Zăceau în vagon, puțind a mizerie amestecată cu sânge, cu păduchii colcăind pe rănilor deschise. Sergentul major Gheorghe, de la Plutonul 3, aflat la ușa vagonului, încetase să mai urle de durere.

-Cred că s-a dus, zise încet Tudor.

-S-a dus, cum s-a dus cea mai mare parte din divizie. Nu credeam că valorez eu ceva nici în civilie, dar acilișa omul nu e nimic. Nu e nici cât o ceapă

degerată. Ca să vezi! Nu suntem decât un proces verbal. Ai murit, un proces verbal și gata! Am văzut când plutonierul completa terfeloaga, filozofă Blidaru.

Fuse aproape scalpat, avea un bandaj imens pe cap și un glonț în coapsa piciorului stâng. Rana din jurul glonțului începuse să devină vineție. Se uită cu încântare la rană:

-Cu puțin noroc sper să-mi taie piciorul. Sigur nu o să mă mai trimită înapoi.

-Nu fi așa de sigur! O să te ducă undeva la intenđență. Poți fi de folos și cu un singur picior, numeri chiloții soldaților, specifică posomorât Petre.

-Hai să zicem că acolo aș accepta, că e rost de mâncare! Măcar am haleală și mai pot pune ceva și deoparte.

Tudor avea febră din cauza răni infectate de mai multe zile. Bandajul mustea a puroi. Petre stătea pe burtă și suferea în tăcere. O schijă îi pătrunsese în omoplatul drept, iar fesa stângă era tăiată mai mult de jumătate.

-A dracu javră de rus! A văzut că sunt lovit de schije și a tăbărat pe mine, să mă înjunghie. Noroc că m-am întors la timp și mi-a tăiat curul că altfel îmi tăia gâtul, răsă încetișor Petre.

-Apă, apă! scâncea plutonierul Dumitru, care fusese lovit de o rafală de mitralieră în stomac și zăcea într-un colț al vagonului.

În celălalt capăt, un caporal cu burta deschisă delira. Își chema mama. Râdea fericit, ca apoi să blesteme înfiorător și numai după câteva momente să urle ca un animal prins în cursă. Un sergent rănit la unul din brațe încercă să ia bidonașul de apă și să meargă la Dumitru, dar Petre îl opri fără urmă de respect.

-Chiar și un bou ca tine ar trebui să știe că atunci când ești lovit în burtă, nu ai voie să bei apă.

-Unde ne duc ăștia? întrebă un vânător de munte imens, la fel de voinic ca Petre, care purta pe cap boneta lor specifică pe care avea prinsă vestita ramură de brad cu o coroană de metal deasupra. Șosetele lui albe se răsfrângeau peste bocancii

speciali, cu crampe și ținte metalice. Avea picioarele zdrobite.

-Cred că îți dai seama că mergem acasă, dar mai întâi ne vor duce la spitalul de campanie din Tiraspol, îi răspunse un camarad mai în vârstă, care făcea parte din aceleași trupe de VM. Avea un ochi scos și suferea îngrozitor. Cred că pentru tine războiul s-a sfârșit. Și asta e minunat. Pe mine mă vor trimite înapoi pe front... un ochi pierdut în războiul ăsta, nu e mare lucru.

-Camarade, dacă tot nu mai ai nevoie de bocanci, ținând cont de faptul că picioarele sunt la fel de mari ca ale mele și...ăăă... ăăă, cum să spun... știi tu, dă-mi mie bocancii ăia de VM-ist. De mult timp caut așa ceva...

VM-istul nu mai apucă să-i răspundă. Moartea plutea peste trenul sanitar. Un avion se auzi rotindu-se în aer, amenințător, cu un zumzăit din ce în ce mai tare. Cu motorul turat la maxim, zbura în lungul trenului. Se putea vedea clar steaua roșie de pe fuselaj. Luă înălțime ca apoi să coboare în picaj, împrôscând pereții și tavanul trenului cu gloanțe. Se auziră instantaneu urlete și horcăituri. Cineva dintr-un colț gemea, iar altul începu să plângă încetșor, molcom, ca un foc abia ațâțat. Trenul șuieră prelung și apoi intră într-o pădure.

-Ai dracului bărzăuni! La Tatarka la fel făceau! Te trezeai că te atacă dintr-o dată și nici nu știai de unde apar, spuse un tanchist cu bereta lui neagră, trasă prea mult peste ochiul drept. Unde suntem?

Cineva deschise ușa bou-vagonului și apărură fața buhăită a unui subofițer sanitar.

-Bună, camarazi! articulă acesta fața roșie ca o piftie.

-Apă, se auzi stinsă vocea plutonierului din colț, care zăcea pe niște paie murdare.

-O să primești apă după ce te vede medicul. Este cineva rănit grav? Încercă să se uite în interiorul vagonului.

-Știi că ești glumeț? îi zise răstit VM-istul cu ochiul scos. Tu ori ești prost ori te faci! Ai impresia că venim de la vreo nuntă cu lăutari?

Sanitarul își luă tâlpășița și peste ceva timp sosi un medic tânăr, într-un halat alb, însoțit de plutonierul sanitar și de trei caporali sanitari.

Se uită în fiecare vagon, spunând cu nonșalanță:

-E bine! Nu e grav!

Când ajunse la Petre, izbucni scandalul:

-Ce nu-i nimic grav? Jigodie nenorocită ce ești! Mi-au tăiat curul, exact în două, umărul meu e rupt, stau pe burtă de două zile și tu spui că sunt bine? Auzi, e bine! Ce mama dracu poate fi bine? Te întreb eu pe tine!

-Pentru asta o să răspunzi în fața superiorilor, zise medicul, retrăgându-se precaut.

-Dacă pun laba pe tine, dracu te ia! și dădu să se ridice. Auzi, totul e bine! nu înceta să vocifereze într-un accent de furie.

Au dat jos cadavrele, în total douăzeci, dintre care patru ucisi în urma raidului aerian. Sosi și un bucătar cu o găleată de supă și pâine. Li se distribui supă în gamelele nespălate și două felii de pâine neagră. Făgăduiră că la plecarea trenului o să le mai dea ceva de mâncare, dar totul a fost dat uitării.

-Dacă vom pierde războiul, e din cauza aprovizionării foarte proaste, zise cu ciudă VM-istul. Cum dracu să câștigi un război fără mâncare, armament și muniție?

-Aoleu câtă dreptate ai! Mai ales *cum* să lupți cu burta goală? Eu asta *chiar nu pot* să pricep! De-aia

vreau eu la intendență! M-am săturat de pifăneală! Ca să nu mai spun, dacă vă vine să credeți, cine ziceți voi că a fost propusă pentru o înaltă decorație pentru activitate prelungită pe front? se uită roată Blidaru.

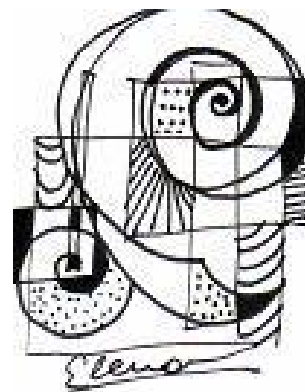
-Cine? Toți cei care au căzut merită o medalie, spuse trist Tudor.

-Da de unde? S-o crezi tu! Amărății ăștia vor fi uitați destul de repede. De aceea vreau eu să scap basma curată din căcatul ăsta de război! Acum că ne-am luat înapoi ce-i al nostru, ar trebui să ne vedem de treaba noastră. Îi bag în mă-sa pe toți: ruși, nemți și ce-or mai fi! Mă doare burta de atâta stat pe ea. Stau ca un pește, numai pe burtă! Dacă pun gheara pe doctorașul ăla, îi rup gâtul. Auzi... *Totul e bine!*

-Nu, gagiule! Niciun mort sau rănit n-a primit vreo medalie! Bucătăria noastră de campanie a fost propusă! Boii ăia slăbănogi, care au tras bucătăria mii și mii de kilometri pentru ca voi să vă umpleți mațele înfometate, au fost propuși! Că eu vă spun încă de la începutul acestui răzbel mondial că haleala e cel mai important lucru. Și pe bună dreptate, după umila mea părere.

-Poate că au făcut bine ce-au propus! Și animalele alea sunt ființe și s-au chinuit la fel de tare ca noi! zise abătut Tudor.

-Hai că ai zis-o! Și, mă rog, unde o să poarte dobitoacele medaliiile? Poate prinse în frunte, nu se putu abține Petre să bolmojească supărat.

grafică de Elena DODIȘ

oaspeti la METAMORFOZE

Adrian BUCURESCU

ELEGIE

Din norul greu al fiordului
o nouă zăpadă cade pe sânge.
Ce-ar fi dacă peste sufletul meu
puiul de ren s-ar face că plânge?

Câinii albi s-au înhămat de aseară
la leagănul inimii mele
și-o tot plimbă sub cerul de ceară
și-o tot latră gingaș să adoarmă.

Un copil din geana Nordului
aruncă în Lună bulgări de zăpadă.
Lângă el, o amintire în alb
visează primăvara mestecenilor.

Aș vrea să mușc cu botul de gheață
din orice inimă care nu minte.
Înseamnă că iarna devenim mai lucizi,
dar nu ne mai aducem aminte.

foto: Cosmin ȘTEFĂNESCU

AMURG DE IARNĂ

Ce violetă-i astă seară Luna!
Ce rece ești, iubito, astă seară!
Ce straniu latră câinele întruna
La starterul neonului de ceară!

Și dragostea e doar o ironie
A ierbii ce se leapădă de verde.
Cel ce iubește mult o simfonie
Va pierde mult din sine. Cât va pierde!

Ce multă promoroacă pe orgolii
Și ce de rouă-n sufletele noastre!
Nici n-ai visa că stoluri mari de molii
Pândesc mătasea stelelor fiastre.

De-atâta optimism prin jiuur îți pare
Că ți se face greață uneori,
Deși prin piept nervurile de gheață
Nu ți-au ucis iubirea pentru flori.

Cum pâlpaie neonul alb de ceară,
Ce straniu latră câinele întruna!
Ce rece ești, iubito, astă seară!
Ce violetă-i astă seară Luna!

Ioana CÎRNEANU

FĂRĂ APUSURI

Azi gândul prea trist a tăcut,
E toamna absentă în rânduri
E vântul pustiu și în crânguri
E galben placid și e mut.
O toamnă prea singură-n simțuri
Cu doruri ce cred c-au trecut
Dar visul pe pernă-i acut
E toamnă și nu sunt apusuri....

CREZI

Când greul te-ajunge
când visul se frânge
și dorul învinge
să plângi,

Când pasul ți-e singur
când lumea-i străină
și gândul stingher
preaplin e de tină
să mergi,

Când poarta-i închisă
și stinsă-i lumina
de-i luna aprinsă
și-i raza senină
să rogi,

privește la raze, ce-n noapte tăciune
strivesc întuneric ce pâlpâie-n tine
te roagă mai aprig, te roagă mai bine
Și crezi....

Mirela ȘOIMARU

NU MAI CUMPĂRA ILUZII!

Nu mai cumpăra iluzii
de la viață, de la lume,
căci, de fapt, hrănești himere
ce-ar putea să te sugrume!

Dacă inima vreodată,
ar putea ceva să spere,
s-ar opri, înspăimântată...
in secunde efemere...

Nu mai savura cuvinte
ce-s ca spuma trăitoare,
ci admiră și iubește
viața cea fermecătoare!

Nu mai cumpăra iluzii,
ele sunt distrugătoare...
Fă din sufletul tău templu,
căci cu-o viață ești datoare!

AMINTIRE SÂNGERÂNDĂ

Te am și azi la mine-n gând,
Chiar dacă-n noi se face seară!
Erai minunea pe pământ
Ce niciodată n-o să piară!

N-ar trebui deloc să doară
De scade-al dorului avânt...
Te am și azi la mine-n gând,
Chiar dacă-n noi se face seară!

Flori ofilite, rând pe rând,
Se scutură în miez de vară...
Doar amintireasângerând,
Se naște cu aripi de ceară!

Nume fișier: META_DEJ_revista_nr_186
Director: C:\Users\Const. Miu\Desktop
Șablon: C:\Users\Const.
Miu\AppData\Roaming\Microsoft\Șabloane\Normal.dot
Titlu: numărul
5 LEI
Subiect:
Autor: Const. Miu
Cuvinte cheie:
Comentarii:
Data creării: 1/20/2020 4:38:00 AM
Număr de revizie: 100
Ultima salvare : 7/13/2020 9:12:00 AM
Ultima salvare făcută de: Const. Miu
Timp total de editare: 252 Minute
Ultima imprimare pe: 7/13/2020 9:15:00 AM
Ca la ultima imprimare completă
Număr de pagini: 16
Număr de cuvinte: 6,585 (aprox.)
Număr de caractere: 37,535 (aprox.)